

80-річчя члена-кореспондента НАН України Й.В. ОСТРОВСЬКОГО

Видатний український математик, доктор фізико-математичних наук (1966), член-кореспондент НАН України (1978), лауреат Державної премії України (1992) **Йосип Володимирович Островський** народився 6 квітня 1934 р. у Дніпропетровську. У 1956 р. закінчив Харківський державний університет, у 1956–1958 рр. навчався в його аспірантурі, а в період з 1958 по 1985 рр. пройшов шлях від асистента до завідувача кафедри. У 1969–1982 рр. обіймав посаду старшого наукового співробітника Фізико-технічного інституту низьких температур (ФТІНТ) НАН України за сумісництвом. Упродовж 1985–2009 рр. працював у ФТІНТ на посадах старшого (1985–1986) та головного наукового співробітника (2001–2009), завідувача відділу (1986–2001). Одночасно в 1993–2010 рр. — професор Університету Білкент (Туреччина).

Основні наукові результати Й.В. Островського стосуються теорії цілих і мероморфних функцій та їх застосування до теорії ймовірностей, спектральної теорії диференціальних операторів та гармонічного аналізу. Він довів гіпотезу Ю.В. Линника, що стосувалася класичної теореми Й. Марцінкевича, виконавши для цього доведений ним посилений варіант теореми Вімана—Валірона про поведінку цілої функції в околі точок, де її модуль має максимальне значення на колі. Йому вдалося знайти нові шляхи в розв'язанні проблеми характеристики класу I_0 ймовірнісних розподілів, що мають лише безмежно подільні компоненти. Теоретико-функціональною основою його робіт з вивчення спектра оператора Хілла, виконаних разом з В.О. Марченком, є параметризація класу дійсних цілих функцій з дійсними ± 1 -точками за допомогою конформних відображень верхньої півплощини на верхню півплощину з вертикальними розрізами. Нині ця параметризація відіграє принципову роль у теорії операторів Штурма—Ліувілья, а також у дослідженнях екстремальних властивостей цілих функцій експоненціального типу. Й.В. Островський вивчав асимптотичну поведінку цілих характеристичних функцій та розподіл їх нулів; класи комплекснозначних мір, у яких має місце одназначна визначеність звуженням на піввісь.